

DE FIRST LADY

JAMES
PATTERSON
& BRENDAN DUBOIS

DE
FIRST LADY

Vertaald door Waldemar Noë

Nieuw Amsterdam

Eerste druk juni 2020

Tweede druk juni 2020

Derde druk oktober 2020

Personen en situaties in deze roman zijn fictief. Eventuele overeenkomsten met werkelijk bestaande personen en situaties berusten op toeval.

Oorspronkelijke titel *The First Lady*. Grand Central Publishing, a division of Hachette Book Group, New York

© 2019 JBP Business, LLC

© 2020 Nederlandse vertaling Waldemar Noë / Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Bart van den Tooren

Collage omslagbeeld BVDT

NUR 302/305

ISBN 978 90 468 2634 8

www.nieuwamsterdam.nl

Eenentwintig minuten voor de hinderlaag bevindt Harrison Tucker – voormalig senator, voormalig gouverneur van Ohio, president van de Verenigde Staten, leider van de vrije wereld en een maand verwijderd van een verpletterende verkiezingsoverwinning voor zijn tweede ambtstermijn – zich op een kingsize bed in een hotelkamer in Atlanta. Hij ligt op zijn buik met zijn voeten in de richting van het hoofdeinde, zijn kin rust op het kussen terwijl hij samen met de liefde van zijn leven naar een documentaire over de tv-serie *House of Cards* kijkt.

Een serveerwagen met de resten van twee maaltijden is naar één kant van de kleine, praktisch ingerichte kamer geduwd, en hij zucht van genot als zijn gezelschap – Tammy Doyle, die schrijlings op hem zit – hem een postcoïtale rugmassage geeft.

‘Kijk,’ zegt hij terwijl hij de fictieve president op het beeldscherm voorbij ziet komen, ‘schrijvers moeten de politiek en het maken van deals nu eenmaal fictionaliseren, net zoals in *The West Wing* of *Madam Secretary*, maar Frank Underwood zou in het echte leven nooit tot president zijn gekozen. En weet je waarom?’

Tammy buigt haar hoofd naar hem toe en kirt in zijn oor. Voorafgaand aan dit hadden ze hun kleren nog aan en gaf hij een fondswervende speech terwijl zij toekeek vanachter een tafel die haar lobbyistenkantoor tienduizend dollar had gekost, maar nu waren ze naakt en hing er een lucht van zweet, koffie en seks in de kamer.

‘Omdat hij een toupet draagt?’ fluistert ze. ‘Of omdat hij hoeheet-hij-ook-alweer op staande voet ontsloeg?’

‘Geen van beide,’ antwoordt Harrison. ‘Het is omdat hij in de

eerste episode die hond wurgde. Herinner je het je nog? De meeste kiezers hebben een hond of een kat. Ze hebben een zesde zintuig voor iemand die niet van dieren houdt. Ze voelen dat bij Frank. Niemand zou op hem stemmen, geloof me maar.'

Ze drukt een kus op zijn rechteroor. 'Heb ik je dan ooit niet geloofd?'

'Als dat zo is, heb je het goed weten te verbergen... wat wel leuk zou zijn voor de verandering.'

Tammy lacht – een geluid dat hem nog steeds opwindt – klauwt haar handen nog harder in zijn rug en zegt: 'Je campagneleider hier in Georgia, Congreslid Vickers.'

Hij sluit zijn ogen. Alleen zijn Tammy heeft het over politiek na het bedrijven van de liefde. 'Ik wil nu even niet aan hem denken,' zegt Harrison.

'Dat zou je wel moeten doen,' zegt Tammy zachtjes. 'De organisatie van deze bijeenkomst was een ramp. Een heleboel mensen konden niet naar binnen omdat ze de verkeerde kaartjes hadden. Wat de campagne hier geen goed heeft gedaan.'

'Volgens mij was het een goede speech.'

Tammy buigt zich weer naar hem toe en wrijft als een spinende kat die aandacht wil hebben haar neus door zijn volle haardos. 'Harry, de speech ging goed omdat de mensen dol op je zijn. Omdat je na jaren van conflicten en geruzie voor rust in de tent hebt gezorgd, het land in beweging hebt gebracht. En omdat je tegenstander, de achtenswaardige gouverneur van Californië, een sukkel is. Maar er hadden hier meer mensen moeten zijn, en dat fiasco met die kaartjes heeft een aantal van je donateurs danig ontstemd, wat niet had geboeven. Het is allemaal te wijten aan Congreslid Vickers. Dump hem.'

Harrison verschuift onder haar gewicht. 'Tammy... de verkiezingen zijn over vier weken. Zou het niet als een teken van zwakte worden gezien? Trouwens, bij de laatste peilingen in Georgia hadden we een voorsprong van zes procent.'

'Vijf punt zes,' verbetert ze. 'En, nee, het zal niet als een teken

van zwakte worden gezien. Het zal wederom aantonen dat je de ballen hebt om stevig in te grijpen en het juiste te doen wanneer dat nodig is. Vickers houdt de campagne alleen maar op. Schop hem eruit – het zal een opsteker zijn voor je donateurs en vrijwilligers.’

‘Daar heb je een punt,’ geeft hij toe. ‘Ik zal erover nadenken.’

Tammy lacht nog eens, grijpt hem bij zijn schouders, rolt hem op zijn rug en gaat met al haar volle rondingen op hem liggen. Hij slaat zijn sterke armen om haar heen en wenst dat deze omhelzing nooit zal ophouden. Nu glimlacht ze, haar dikke bruine haar waaiert langs haar prachtige gezicht.

‘Weet je?’ zegt ze.

‘Wat?’

‘Ik hou van je, ook al ben je de op macht beluste, patriarchale president van dit verschrikkelijke Amerika.’

Hij drukt haar middel tegen zich aan. ‘En ik hou van jou, ook al ben je een op geld beluste, corrupte lobbyist die het politieke proces corrumpeert.’

Een volgende kus, zoet en aangenaam, die alleen maar wordt verstoord door Harrison's gedachte aan wat zijn vrouw, Grace Fuller Tucker, first lady van de Verenigde Staten, op dit moment in het District of Columbia aan het doen is.

Gedoucht en gekleed in het grijze Brooks Brothers-pak dat Tammy Doyle een paar uur eerder van zijn lijf heeft getrokken, verlaat Harrison Tucker met Tammy achter hem de hotelkamer. Hij heeft een voorsprong van precies één minuut op het schema. Buiten staat de kalme Jackson Thiel – hoofd van zijn PBT, oftewel persoonlijk beveiligingsteam – op een tapijt met oosterse motieven en knikt hem toe. ‘Goedemorgen, Mr. President.’

‘Goedemorgen, Jackson,’ zegt hij.

De agent van de geheime dienst – een lange, stevige Afro-Amerikaanse man met kort haar en het bekende krulsnoertje van een Motorola-set in zijn oor – zegt ook nog ‘Goedemorgen, me-

vrouw', een erkenning die Harrison pleziert. Hij weet dat hij de geheime dienst in een lastige positie heeft geplaatst met zijn relatie – hij weigert het een affaire te noemen omdat hij van deze vrouw houdt. Maar hij heeft de afgelopen vier jaar een vertrouwensband met zijn agenten opgebouwd; hij heeft naar hun veiligheidsaanbevelingen geluisterd, hun verjaardagen onthouden en ervoor gezorgd dat ze goed werden behandeld. Zij toonden op hun beurt respect, genegenheid en... begrip.

Harrison loopt naast Jackson, die in zijn grijze pak naar de dichtstbijzijnde liften loopt. Jackson buigt zijn hoofd naar zijn revers en mompelt 'CANAL is onderweg' in het microfoontje. CANAL is de codenaam die de geheime dienst voor de president hanteert.

Als ze een lift hebben bereikt, glijdt de deur open en blijken er een volgende beveiligingsagent en een militair in burger in te staan die beiden een dikke, uitpuilende aktetas in hun hand hebben. De enige keer in zijn presidentschap dat Harrison zich onbekwaam voelde was de dag waarop hij werd gebriefd over de onheilspellende macht en verantwoordelijkheid die in deze aktetassen op hem wachtten: de codes en communicatiemiddelen om nucleaire wapens te lanceren.

Harrison stapt de lift in, gevolgd door Jackson en Tammy. Ze glimlacht iedereen toe en aarzelt even voordat ze naast Harrison gaat staan. Hij weet dat het klinkt alsof hij nog een schooljongen is, maar met die glimlach kan hij de hele wereld aan. Zelfs de man die de sleutel tot een nucleair armageddon draagt ziet er niet meer angstaanjagend uit.

Het is druk in de kleine lift, Tammy staat vlak naast hem. Hij laat zijn rechterhand in haar linkerhand glijden en geeft een kneepje. Hij weet diep vanbinnen dat het fout is, dat hij geen relatie met Tammy zou moeten hebben, maar ze maakt hem gelukkig. Dat is alles. Ze geeft hem liefde en aandacht en maakt hem gelukkig. En zou hij met alle nachtelijke werkuren, alle compromissen, alle zware beslissingen en alle afmattende verantwoorde-

lijkheden om, zoals de geheime dienst hem noemt, 'the Man' te zijn niet wat geluk mogen hebben?

De lift stopt, en binnen enkele seconden beweegt de stoet zich snel door een ondergrondse tunnel. Atlanta is vergeven van de tunnels, pijpleidingen en oude doorgangen, en deze leidt naar het souterrain waarin de president werd verondersteld alleen de nacht door te brengen.

Een volgende lift, waar al een volgende agent klaarstaat. Als ze erin stappen buigt Tammy zich naar hem toe en fluistert: 'Goed. Als we zo boven zijn knijp ik ertussenuit en pak een taxi. Wanneer zie ik je weer?'

Hij draait zich naar haar toe, kust haar oor door het dikke haar heen en fluistert terug: 'Wat dacht je van New Hampshire? Over drie dagen moet ik spreken in Hart's Location, een van de plekken waar de eerste stemmen van het land worden geteld.'

'Omdat jij het bent,' antwoordt Tammy. 'Want ik heb de pest aan die staat. Ze denken daar dat ze Gods uitverkorenen zijn om de nieuwe president te mogen kiezen.'

Hij draait zijn hoofd terug. 'Maar ze hebben wel mij gekozen.'

Tammy lacht. 'Ach ja, het geluk is met de dommen.'

De liftdeur glijdt open en hij wordt opgewacht door nog meer agenten van de geheime dienst. Hij volgt hen door een opslagruimte met pallets waar in folie gewikkelde goederen op staan tot ze de openstaande metalen roldeuren bereiken van een laadperon met een brede steeg erachter. Het is nog maar net licht, en de ochtendlucht van Atlanta is verfrissend als hij zijn arm om Tammy's schouders slaat.

Het gebeurt als hij haar gedag wil zeggen.

Het eerste wat hij opmerkt zijn de felle lichtflitsen, en hij verwacht half dat er schoten zullen volgen, maar dan komen er vanuit een deuropening mensen op hem af, nog meer flitsen en...

Het zijn fotocamera's.

En spots voor tv-camera's.

Het zijn er wel tien. Ze naderen hem als hongerige monsters

die gevoed willen worden, die antwoorden willen krijgen. Hij wordt toegeschreeuwd. Ze dringen zich aan hem op...

‘Mr. President!’

‘Mr. President!’

‘Mr. President!’

Grace Fuller Tucker, first lady van de Verenigde Staten, neemt de tijd om door de kantoren van de East Wing te lopen en haar stafleden goedemorgen te wensen. Haar persoonlijke beveiligingsteam van twee vrouwen en een man volgt haar terwijl ze langs de bureaus van haar jonge werkkrachten loopt die door de media 'de kinderen van de first lady' worden genoemd. Ze glimlacht stevast om het grapje, maar laat nooit merken dat het er haar op een pijnlijke wijze aan herinnert dat zij en Harrison altijd kinderloos zullen blijven.

Ze mag dan wel first lady zijn, gast bij *Ellen*, een populaire keuze voor de omslagen van *People* en *Good Housekeeping* en de beschermvrouw van een aantal liefdadigheidsfondsen voor kinderen, maar het lot en de carrière van haar echtgenoot hebben er eendrachtig voor gezorgd dat ze nooit, maar dan ook nooit moeder zal worden.

Maar op sommige dagen, zoals deze, gelooft ze bijna dat het zo goed is.

'Goedemorgen, mevrouw.'

'Goedemorgen, mevrouw Tucker.'

'U ziet er goed uit vandaag, mevrouw T.'

Ze lacht en deelt schouderklopjes uit terwijl ze verder loopt. Ja, het is een fijne dag tot nu toe. Ze heeft vanochtend een ontbijtbijeenkomst gehad in een opvangcentrum voor dakloze kinderen in Anacostia. Er was veel pers aanwezig, en veel aandacht voor de overbevolking en het gebrek aan subsidies, en er waren – helaas – ook veel kinderen die met opengesperde ogen op maten op de vloer zaten. Ze keken op naar de drukke activiteiten van

de volwassenen, kinderen die nooit een eigen bed of huis hadden gehad.

Ja, het was een goede bijeenkomst en fotosessie, hoewel ze de verleiding voelde om de verzamelde pers te zeggen dat het eigenlijk een nationaal schandaal was dat een rijk en intelligent land als de Verenigde Staten er nog niet in was geslaagd om het probleem van de dakloze kinderen op te lossen, maar die mening hield ze voor zichzelf. Er was een tijd dat ze het tegen Harry had kunnen zeggen, maar die is al lang geleden gestopt naar haar te luisteren.

De kantoren op de eerste verdieping van de East Wing waren ooit klein en benauwd en kwamen allemaal uit op één lange gang, maar de vorige first lady had ze vervangen door een grote ruimte met open werkplekken. Zij en haar stafchef zijn de enigen die nu nog een afgesloten kantoor hebben.

Een van haar stafleden, Nikki Blue, loopt naar haar toe met een koffiemok waarop de first lady met een stralenkrans en engelenvleugeltjes staat afgebeeld – hij is afkomstig van een blogsite die de pest aan haar en haar man heeft.

‘Dank je, Nikki.’ Ze neemt de mok dankbaar van haar over en neemt een slokje. ‘Als Patty me nu mijn dagschema brengt en...’

Er is iets mis.

Er is iets verschrikkelijk mis.

Het praten en kletsen is gestopt. Er klinkt gefluister en gezucht, er is een doodse stilte over de kluwen werkplekken gevallen.

Ze draait zich om en ziet waar iedereen naar kijkt.

Naar een drietal tv-schermen dat aan het plafond hangt, en die alle drie op dezelfde nieuwszender staan.

‘O, wat een klootzak,’ fluistert iemand.

Op de schermen is te zien hoe haar man ergens in Atlanta in een steeg staat. Hij is in shock, als een hert dat ’s nachts door het groot licht van een auto wordt gevangen, en houdt zijn arm om de schouders van een andere vrouw geslagen...

Een andere vrouw.

Grace staat als aan de grond genageld, ze probeert het trillen van haar benen tegen te houden.

De video wordt steeds opnieuw afgespeeld, als een echtelijke Zapruder-film: Harry, die door de geheime dienst in een zwarte SUV wordt geduwd; de vrouw – zeer aantrekkelijk, moet een koud en rationeel deel van Grace toegeven – die een hotel in vlucht, zich door een keuken haast, de ingang van het hotel bereikt en daar in een taxi springt. Het camerawerk is springend en schokkerig in een poging haar bij te houden.

Maar de taxi moet wachten om de drukke straat in te kunnen rijden, en de vrouw – die nu Tammy Doyle wordt genoemd, een lobbyist van een toonaangevend kantoor, hier in DC – houdt haar hoofd van de camera's, microfoons en het geschreeuw afgewend.

Nu is het beeld weer terug bij het begin: de in het nauw gedreven Harry die in de SUV wordt geduwd, waarna de auto weggrijdt. Dan verschijnen de hoofden van de commentatoren, die hun meningen, theorieën en diepere gedachten uitbraken – terwijl het nieuws pas een paar minuten bekend is – en Grace schrikt als ze de hete koffie op haar trillende hand morst.

Ze houdt de mok recht.

O, wat zou ze hem graag naar de tv-schermen willen smijten.

Ze draait zich om en weet een glimlach voor haar kinderen te forceren.

‘Ik ben in mijn kantoor,’ zegt ze. ‘En kan iemand die verdomde telefoon opnemen? Er moet hier gewerkt worden, mensen.’

Grace loopt haar kantoor in, sluit de deur zachtjes achter zich en draait hem op slot. Haar hand trilt nog steeds als ze de mok op haar bureau zet.

Ze doet alle lichten uit en houdt zichzelf vast terwijl ze tegen de afgesloten deur leunt.

Ze zal niet huilen.

Ze zal niet huilen.

Dat plezier zal ze haar man niet gunnen, ook al is hij honderden kilometers van haar verwijderd.

Grace schrikt als er een telefoon op haar bureau begint te rinkelen. Ze hoort aan de toon dat het de privélijn is en ze weet wie ze aan de andere kant van de lijn zal horen.

Nog nooit in haar leven is ze zo geschrokken van het gerinkel van een telefoon.

3

Toen hij jaren geleden campagne voerde om tot senator van Ohio te worden gekozen, herinnerde Harrison Tucker zich dat hij eens een artikel over de Air Force One op 9/11 had gelezen. Er stond in dat de piloten zo'n snelheid maakten om de president zo snel mogelijk uit Sarasota, Florida, weg te krijgen, dat de passagiers in hun stoelen werden gedrukt en het vliegtuig bijna verticaal opsteeg om een veilige hoogte te bereiken.

Nu hij zelf president is zit Harrison in zijn goed uitgeruste en comfortabele werkruimte in het middenstuk van Air Force One en wenst dat het massieve en kostbare toestel hem naar een veilige en onbereikbare plek kon vliegen.

Maar dat is niet mogelijk.

Er is geen veilig toevluchtsoord na de gebeurtenissen in Atlanta, en het nieuws zal alleen nog maar slechter worden. Zijn bondgenoten in het Capitool zullen aarzelen om nog langer in hem te investeren. Met de verkiezingen in het vooruitzicht zullen de invloedrijke columnisten en bloggers hun steun aan hem heroverwegen. De gouverneur van Californië zal zijn kans ruiken om de race om het presidentschap in zijn voordeel om te buigen. En al Harrisons plannen en dromen om de miljoenen mensen in de wijde uitgestrektheid van dit land te helpen staan op de tocht.

Aan de andere kant van zijn grote, glimmende bureau zit Parker Hoyt, zijn stafchef, de man die al jaren achter de schermen opereert – die deals maakt, invloed uitoefent en ervoor heeft gezorgd dat hij tijdens zijn weg van de Senaat van Ohio naar 1600 Pennsylvania Avenue geen averij heeft opgelopen. Zijn donkerblauwe ogen staan ernstig, zijn grijswitte haar is kort opgeschoren

en hij heeft een haakneus die door elke politieke tekenaar in het land is bespot.

Parker werpt hem een meelevende blik toe. 'Ik had je gezegd dat je uiteindelijk tegen de lamp zou lopen.'

'Ik weet het.'

'Ik had je gezegd dat de meest gefotografeerde, de meest gevolgde man ter wereld niet weg zou komen met een eeuwigduurende affaire.'

'Ik weet het.'

'Ik had je gezegd dat...'

Harrison heft zijn rechterhand op. 'Jezus, Parker, nu geen "ik-had-je-gezegd" meer, oké? Geef me een plan, een blauwdruk, iets waardoor ik dit verhaal achter me kan laten, iets wat me... van deze ellende verlost.'

'Over dit verhaal gesproken, achter in dit vliegtuig zit een tiental journalisten op een verklaring te wachten.'

'Laat ze maar wachten.' Harrison draait zijn stoel een slag en kijkt naar de rij van vijf raampjes met links het opengeschoven gordijn. Hij ziet het lege, beboste landschap van het zuidoosten onder zich. Er is zo veel ruimte in dit land... en even benijdt hij de mannen van zijn leeftijd die daarbeneden in kleine stadjes wonen, in kleine huizen en met kleinere problemen.

Hij draait zijn stoel terug. 'Parker...'

Zijn stafchef knikt kort. 'Goed. We zullen je relatie met Tammy Doyle volmondig toegeven.'

Een koud en hard gevoel daalt in zijn borst neer. 'Kunnen we niet gewoon zeggen dat ze... een vriendin is? Een reisgenoot? Iemand die me gezelschap houdt tijdens al die lange reizen?'

Parker schudt resoluut zijn hoofd. 'Mr. President, met alle respect, word wakker. Je hebt de pers vier weken voor de verkiezingen een vette kluif toegeworpen. Ze zullen haar achtergrond natrekken, haar reisgeschiedenis, haar relatie met jou. Ze zullen jouw campagneplaatsen vergelijken met reisjes die ze heeft gemaakt om haar cliënten te ontmoeten. Dat is stap één. Stap twee

is dat ze met mensen zullen gaan praten, en die zullen dat maar al te graag doen. Er hoeft maar één kamermeisje te zijn, één hotelbediende, één loslippig persoon die zijn of haar vijftien minuten van roem wil pakken, om bevestigd te krijgen dat jullie ergens samen de nacht hebben doorgebracht... in New Orleans, LA of Chicago.'

Harrison zucht. 'Niet in Chicago.'

'Dat is dan mooi voor je,' zegt Parker. 'Maar we zullen hun voor moeten zijn, en dat houdt in dat we ons aan een script zullen moeten houden. En ik waarschuw je maar vast, je gaat het niet leuk vinden.'

Het koude gevoel is er nog steeds, maar hij weet uit ervaring dat je op Parker Hoyt kunt bouwen. Zijn stafchef weet niet alleen uit welke kasten lijken kunnen vallen, hij heeft er ook voor gezorgd dat ze er terecht zijn gekomen. Harrison noemt zichzelf graag een realist – iets wat hij tijdens zijn eerste presidentsrace tegen de kiezers zei – en weet dat hij zonder Parkers raad en adviezen niet in het Witte Huis zou zitten.

'Goed dan,' zegt Harrison. 'Wat is het script?'

Parker knikt tevreden. 'Het begint met een telefoontje naar je vrouw, dan een dag of twee op een onbekende verblijfplaats, dan een excuus en dan een foto dat jullie hand in hand over de South Lawn lopen voordat jullie de Marine One nemen om naar Camp David te vertrekken. Misschien dat je een prominente geestelijke moet vragen om je met raad bij te staan. Dan kiezen we zorgvuldig enkele mediabronnen uit om te lekken dat de first lady woedend op je is, dat je op de bank of in de schuilkelder van het Witte Huis moet slapen, maar dat ze openstaat voor vergeving en een eventuele verzoening.'

Harrison wrijft over zijn gezicht. 'En hoe moet het met Tammy?'

Parker vloekt. 'Je vergeet haar. En wel nu, op dit moment.'

'Maar ze...'

'Het kan me niet schelen of ze Moeder Teresa, 's werelds beste

minnares, een politiek genie en ook nog eens gourmetkok is... ze bestaat niet meer voor je. Je moet je druk maken over je herverkiezing en over de first lady. Ze is niet alleen woedend en gekwetst, ze is op het moment in staat om je mannelijkheid eraf te hakken en in de Potomac te gooien. En ze zal de sympathie van een groot deel van de bevolking krijgen... Kiezers, Mr. President. Dat kunnen we niet hebben.'

Harrison blijft stil. Het interieur van de Air Force One is zo goed gebouwd en geïsoleerd dat er van de krachtige motoren niet meer dan een geruis op de achtergrond is te horen.

'Is er geen andere manier?' zegt hij uiteindelijk.

'Nee.'

'Weet je het zeker?'

'Mr. President... om je presidentschap te redden... om deze natie nog eens vier jaar te dienen zul je dit telefoontje moeten plegen. En anders... geef je een zekere gouverneur van de westkust vrij baan om je over vier weken uit het Witte Huis te schoppen. Dezelfde gouverneur, vergeet dat niet, van wie driehonderd topeconomen vorige maand nog hebben gezegd dat hij als president onze economie te gronde zal richten.'

Parkers woorden resoneren in hem. Er is vooruitgang geboekt in binnen- en buitenland, maar er moet nog steeds zo veel gebeuren.

En hij weet dat hij de man is om het te doen.

Parker heeft gelijk.

Na enige aarzeling pakt hij de telefoon om de dienstdoende communicatieofficier te bellen, een man die de talenten en technische vaardigheden heeft om iemand telefonisch te bereiken, waar ter wereld dan ook.

'Geef me de first lady, alsjeblieft.'

4

Kom op, denkt de first lady, en terwijl de lichten nog steeds uit zijn doet ze enkele stappen en neemt op.

‘Ja?’

Door het gekraak en de statische ruis weet ze direct dat het telefoontje van de Air Force One afkomstig is, en de communicatieofficier die daar ergens vliegt zegt: ‘Blijf aan de lijn voor de president alstublieft.’

Grace leunt tegen de rand van haar bureau.

Ze wacht.

En is verbaasd over hoe kalm ze is.

‘Grace?’ klinkt de stem die haar ooit opwond en intrigeerde, maar die haar de laatste jaren zo vaak heeft teleurgesteld.

‘Ja.’ Meer wil ze niet zeggen.

Nog meer gekraak en geruis. Laat hem maar komen, laat hem de toon maar zetten.

‘Grace, ik weet niet wat ik moet zeggen, ik bedoel, het spijt me zo dat...’

‘Hou maar op, Harry,’ zegt ze. ‘Bewaar dat maar voor die meid, wie het ook is... En wie is het?’

‘Zij, eh, we kunnen erover praten als ik terug ben...’

Ze valt hem in de rede. ‘Praten? Waar moeten we over praten? Is ze de eerste? Is ze dat? Of is ze de volgende in een lange rij van bereidwillige jongedames die hun diensten aan de president van de Verenigde Staten verlenen?’

‘Ja,’ snauwt hij. ‘Ze is de eerste. En de enige. En ze is niet de volgende in een...’

‘O, bespaar me dit, Harry, dat ze meer is dan een minnares of

een vrouw met wie je me hebt bedrogen,' zegt ze. 'Vertel me niet dat die geheime en ranzige affaire van jou zo speciaal was, en zo romantisch. Ben je nu trots op jezelf? Nou? Je hebt me vernederd, je hebt een lachertje van ons huwelijk gemaakt, en je hebt de kiezers een andere optie gegeven als ze over vier weken gaan stemmen. Wie denk je dat ze voor zich zien als ze daar in dat stemhokje staan? De eerbiedwaardige Harrison Tucker, president van de Verenigde Staten, of een man die vreemdgaat?'

'Grace, alsjeblieft, ik hoop dat we...'

Ze laat hem niet uitpraten. 'Hoop?' zegt ze op hoge toon. 'Ik zal je vertellen wat je mag hopen, idioot. Je mag hopen dat de Amerikaanse kiezers nog stommer zijn dan je denkt, dat ze de schaamteloze... waanzin om een maand voor verkiezingsdag je kansen zó om zeep te helpen zullen negeren. En dat ze niet voor die granola-met-yoghurt-etende gouverneur zullen gaan en je met een schop voor je kont uit het Oval Office zullen bonjoureten. En dat je mij hierin meesleurt... Dit is jouw tragedie, Harry, ik moet er niets van hebben. Ik heb de afgelopen jaren hard genoeg voor je gezwoegd, van Columbus tot aan DC, en je weet welke offers ik heb gebracht... wat ik allemaal heb moeten opgeven.'

Haar stem verstikt, eindelijk dan, en ze bijt op haar onderlip om niet te gaan huilen. Ze wil hem niet zeggen waar ze aan denkt, dat al het goede werk dat ze de afgelopen vier jaar als first lady heeft verricht – om de hulpbehoevende en kwetsbare mensen in dit land te helpen, om voor ze te vechten terwijl hij en die verschrikkelijke stafchef van hem toekeken – nu door roddelverhalen zal worden verdrongen.

De tranen rollen nu over haar wangen. Harrison heeft haar gekwetst, maar ze vraagt zich af of hij wel beseft wat hij bij haar heeft aangericht.

Door de statische ruis heen – te wijten aan het uitgebreide telefoonversleutelingssysteem van de Air Force One – klinkt de stem van haar man, troostend en verontschuldigend.

'Grace, alsjeblieft... Ik ben in de fout gegaan, zwaar in de fout